

[Robert Christensen.]

samme måde med HF-eksamen, og vi er tilfreds med, at det vil gå i denne retning.

Jeg vil gerne slutte med at sige, at hvis det ikke lykkes for os nu at få lavet denne HF-uddannelse sådan, at det bliver en ny adgangsform til en højere uddannelse, og viser det sig, at det kun bliver en anden måde at tage studentereksamen på, så føler vi i venstre os sikre på, at det ikke varer længe, før vi må til at lave en tredje uddannelsesform. For der må, der skal være mulighed for mennesker, som af en eller anden grund er kommet ud af et uddannelsesløb, til at komme ind igen. Jo mere udviklet, jo mere højt udviklet et samfund bliver, des mere bliver der brug for, at vi virkelig yder en indsats for at hjælpe disse mennesker.

Med disse ord vil jeg gerne endnu en gang takke ministeren for redegørelsen.

Bernhard Baunsgaard: Jeg vil gerne begynde med helt uforbeholdent at takke den højtærede undervisningsminister for den redegørelse, han gav i sidste uge vedrørende gymnasiets og HF, og også takke helt uforbeholdent for denne debat. I modsætning til det ærede medlem hr. K. B. Andersen tror jeg, at den vil vise sig særdeles nyttig, og jeg frygter jo for, at havde vi ikke fået den her før sommerferien, ja, så havde man fra oppositionens side sikkert fundet frem til, at det var helt utilstedeligt, at regeringen ikke allerede ville have debatten før sommerferien, så vi havde noget at diskutere i sommer. Men det er jo ikke nemt at gøre alle tilpas.

I redegørelsen begyndte undervisningsministeren med at fastslå, at oprindelsen til HF var et ønske, der først blev fremført i læreruddannelsesudvalget af 1960. Ønsket var dér begrundet i kravet om at stille større krav til eleverne på vore seminarier, bl. a. ved at kræve en bedre forudgående uddannelse. Sammen med dette krav om en bedre forudgående uddannelse rejstes kravet om, at en særlig adgangsuddannelse til seminarierne ikke måtte være en ny blindgyde, og man forestillede sig i udvalget, at blindgyden kunne undgås ved, at det var nemt at supplere uddannelsen, så man derefter havde en studentereksamen, der jo kan føre mange steder hen.

Da problemet om vor læreruddannelse så blev taget op her i det høje folketing, skete der en tilsyneladende lille, men efter min mening helt afgørende ændring, idet man besluttede, at det nye kursus ikke blot skulle give adgang til seminarierne, men også i sig selv give adgang til andre videregående uddannelser. Det var dette, det ærede medlem hr. Robert Christensen var inde på for et øjeblik siden.

Jeg vil gerne have lov til at dvæle lidt ved dette. For det første er der tilsyneladende to måder at undgå en blindgyde på; man kan, sådan som læreruddannelsesudvalget foreslog det, oprette en særlig uddannelse, der fører et ganske bestemt sted hen, f. eks. til seminarierne, og samtidig stille krav om, at denne særlige uddannelse skal være sådan udformet, at den viden og den uddannelse, man derved har erhvervet, er af en sådan beskaffenhed, at det er muligt ved at bygge på den at komme videre. Det må af indlysende grunde være naturligt at bruge udtrykket „at komme højere op i vort uddannelsessystem“. Man kan også, sådan som folketingsudvalget foretrak det, kræve, at den nye form for uddannelse ikke blot skal føre et bestemt sted hen, men også andre steder hen, i det væsentlige uden ekstrauddannelse. Da folketingsudvalget naturligvis er afgørende, blev resultatet for HF, at den nu samtidig fører andre steder hen, og fuldstændig logisk og helt i overensstemmelse med sin indstilling forlangte folketingsudvalget, at HF i videst muligt omfang skulle være en almen eksamen.

Denne indstilling og dette krav fra folketingsudvalget har imidlertid en pris. Hvis HF skal føre flere steder hen og især være almen, så er det indlysende, at HF ikke i så høj grad, som hvis disse betingelser ikke var der, kan tilgodeses de krav, der er nyttige og særlige for seminarierne. Det, der mangler i foruddannelsen, må seminarierne så selv lære de fremtidige lærere, med den følge naturligvis, at så bliver der heller ikke så megen tid til andet, som man ellers ville have haft.

Der er imidlertid også en anden følge af folketingsudvalgets ændrede holdning, ændret i forhold til læreruddannelsesudvalgets, nemlig den, at gymnasiets og HF derefter må blive to uddannelser, der til en vis grad